Neropatin PÄIVÄKIRJA

KAAOSKEMUT

Jeff Kinney

Suomentanut Marja Helanen

WSOY

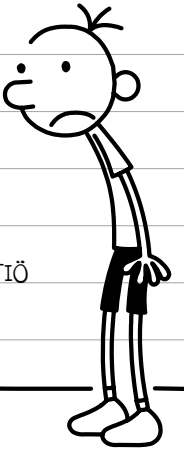
NeroPatin PÄIVÄKIRJA

KAAOSKEMUT

Jeff Kinney

SUOMENTANUT
MARJA HELANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Diary of a Wimpy Kid: Partypooper

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2025 Wimpy Kid. Inc.

DIARY OF A WIMPY KID™, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
and the design of the book's cover are trademarks and trade dress of Wimpy Kid, Inc.
All rights reserved.

First published in the English language 2025 by Amulet Books,
an imprint of Harry N. Abrams, Inc., New York.

ORIGINAL ENGLISH TITLE: DIARY OF A WIMPY KID: PARTYPOOPER

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Graafinen suunnittelu Jeff Kinney

Päällys Jeff Kinney yhteistyössä Pamela Notarantonion ja Lora Grisafin kanssa

Suomenkielinen laitos © WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51509-9

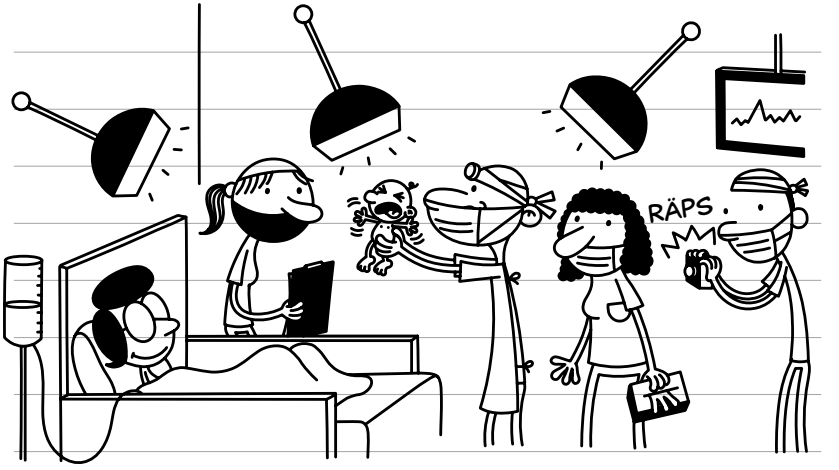
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Keskiviikko

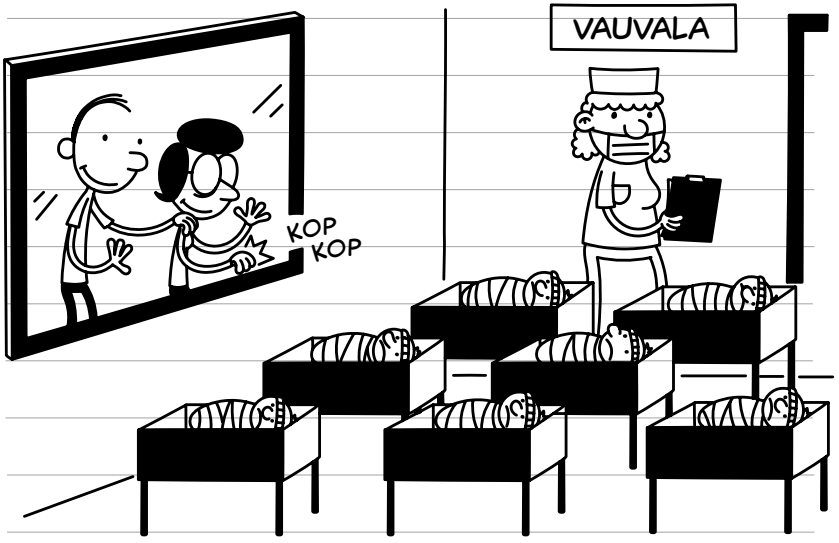
Jos asiaa syvästi miettii, niin onhan se outoa, että ihmiset ylipäätään viettää mitään synttäreitä. Useimpien syntymähetki kun ei oo ollut ratkiriemukas.

Ensin sitä lilluu yksikseen kaikessa rauhassa, mutta yhtäkkiä onkin nakupellenä uppo-outojen ihmisten keskellä. Ihminen aloittaa elämänsä kilpajuoksun aika nolosta tilanteesta.

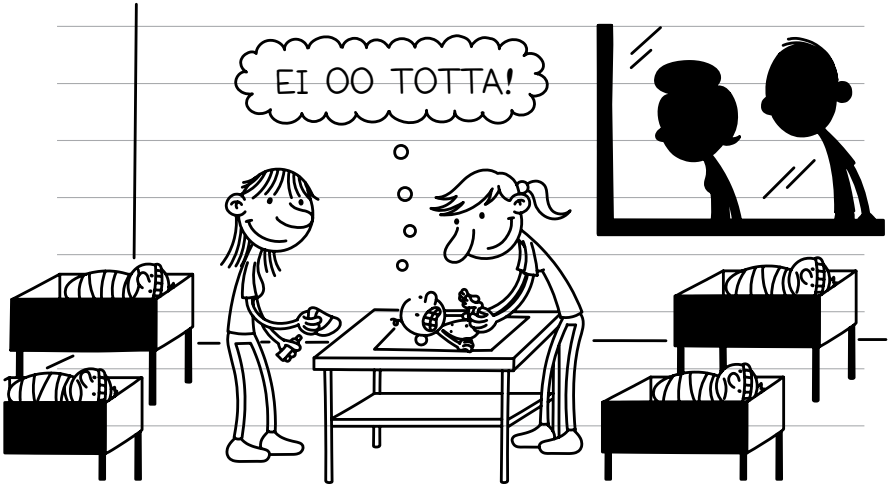

Ja viiden minsan päästä nakupetteri kiedotaan niin tiukkaan kääröön, ettei se voi ees liikuttaa käsiä eikä jalkoja.

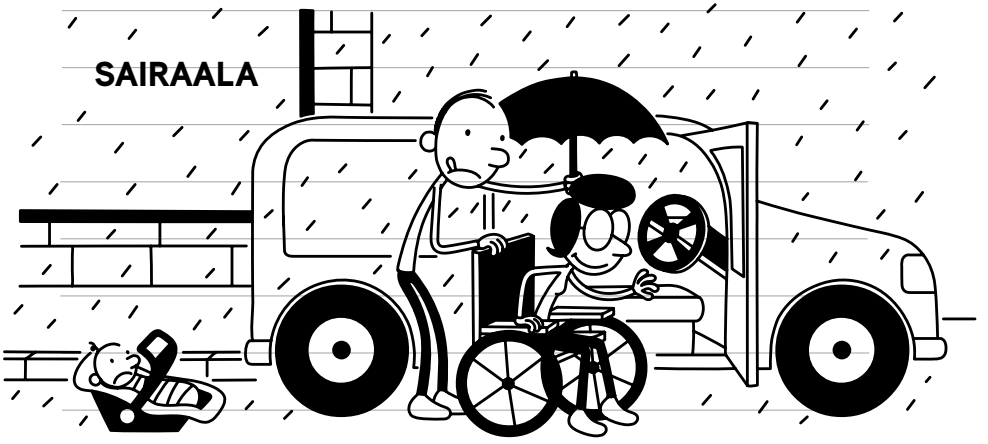
Eikä se saa itse valita pientä pipoa, joka sen päähän pannaan.

Ja vauveli kääritään peiton sisältä esiin pelkästään vaipanvaihtoon. Silloin sille selviää, että yksityisyys EI KUULU sen oikeuksiin.

Just kun vauva alkaa tottua vauvalan meininkiin, se kotiutetaan. Silloin se saa todeta, että ulkomaailma on tyly paikka ja että se itse ei ookaan kaiken keskipiste.

Ennen muinoin ei juhlittu mitään synttäreitä. Kenenkään ikää ei ees tiedetty. Silloin meno taisi olla aika villiä.

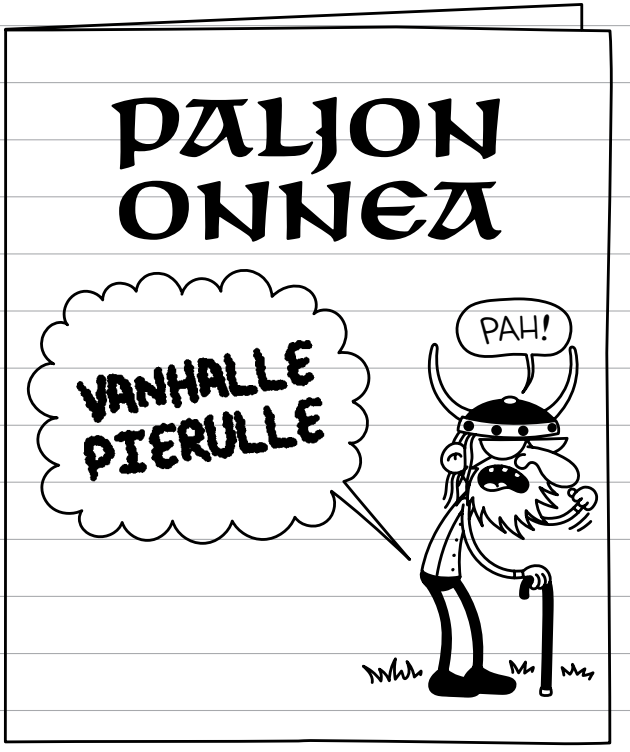
Jossain vaiheessa joku kai ilmoitti, että nyt sillä on synttärit. Siitä se sitten alkoi.

Synttäreistä tuli kai heti suosittu juttu, koska tuota pikaa porukat alkoi pitää muksuilleen teema-synttäreitä, joita muut vanhemmat sitten seurasi kateudesta vihreinä.

Sitten joku neropatti keksi SYNTTÄRIKORTIT. Ne painettiin paksulle paperille, ja joskus niihin lisättiin vitsejä, jotka aikuisten mielestä oli hauskoja.

Joskus myöhemmin joku keksi KIITOSKORTIT. Jos lahjanantaja ei saanut sellaista, synttärisankari leimattiin heti kiittämättömäksi mäntiksi.

Mä en aina muista lähettää synttärien jälkeen kiitoskortteja. Jotkut vanhoista sukulaisista suuttuu, kun mä unohdan. Ja siitä mä saan sitten kuulla.

Rakas Greg,

mahdoitko saada lähettämäni syntymäpäivälahjan? Minua huolettaa, että se ei ehkä ole tullut perille, koska en ole saanut sinulta kiitoskorttia.

Huolestunut Dorothy-täti

Kun mä sitten SAAN VÄSÄTYKSI kiitoskortit, Nancy-tädin tyyppiset ihmiset lähettää mulle KORTISTA kiitoskortin. Aika paksua, jos multa kysytään.

Mun mielestä on liian rasittavaa kirjoittaa kiitoskortti joka ikisestä lahjasta. Kaiken lisäksi postimerkit ja kirjekuoret on kauheen kalliita.

Viime vuonna mä päätin esittää kiitokseni suureen ääneen kaikille juhlavieraille. Tehokas temppu, mä olin siitä aika ylpee.

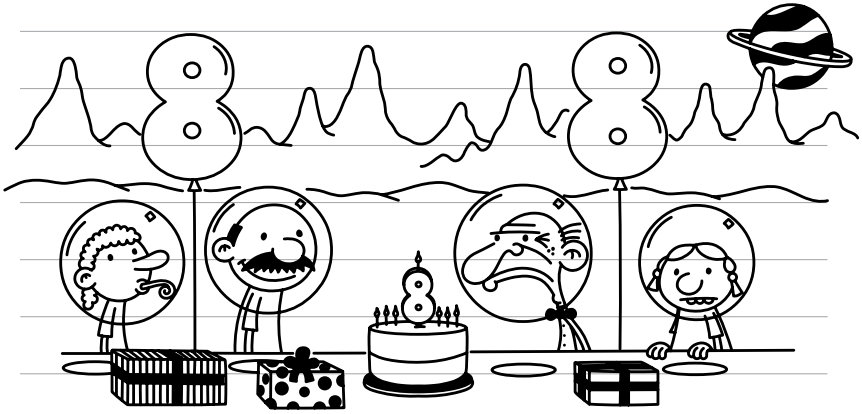
Äiti ilmoitti, että mun piti SILTI kirjoittaa kiitokset kaikille lahjanantajille. Semmonen kuulemma ilahduttaa vanhempaa sukupolvea.

Kun mä sitten rustasin kiitokseni, lisäsin loppuun pikku viestin vastaisuuden varalle.

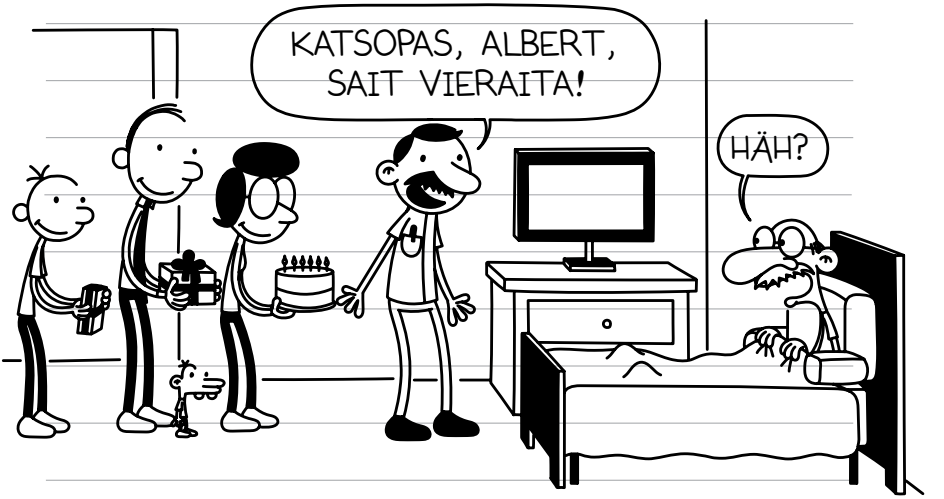
Rakas Nancy-täti,
kiitos hienosta lahjasta.
Oli tosi kiva, että muistit minua!
Rakkain terveisin Greg

P.S. Säästäthän tämän kortin.
Voit lukea sen taas ensi vuonna samaan aikaan.

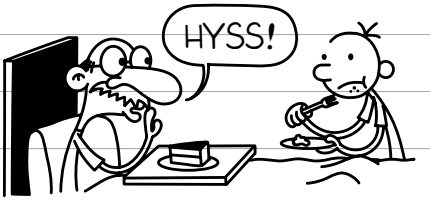
Synttärit on kerran vuodessa, joten kiitoskortteja joutuu väsäämään kaiken aikaa. Jollain planeetalla, vaikka Jupiterilla, synttäreitä vietettäisiin vain joka kahdestoista maanvuosi. Moni homma hoituisi siellä paljon helpommin.

Mun isosetä Albert yleensä juhlii synttäreitään pari kertaa vuodessa, koska sillä vähän muisti pätkii. Me yritetään piristää sitä aina kun käydään hoivakodissa.

Musta vähän tuntuu, että Albert-setä vaan feikkaa, jotta se saa synttärikakkua. Kyllä mullekin kakku kelpaa, joten mä säilytän sen salaisuuden.

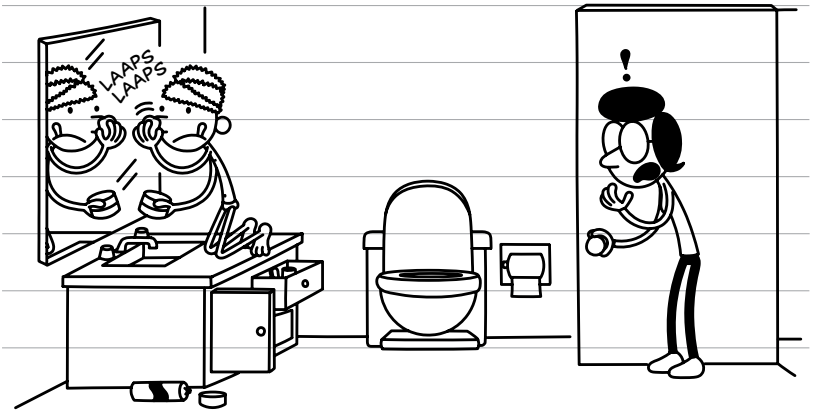

Kun tietää oman ikänsä, ei voi olla pohtimatta, paljonko elinaikaa on vielä JÄLJELLÄ.

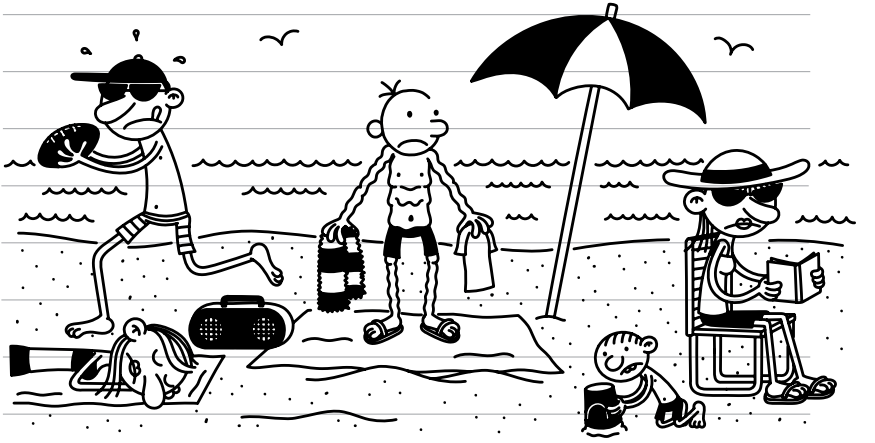
Telkasta tulee mainoksia, jotka panee suremaan vanhenemista. En mä ole mitään kohdeyleisöä, mutta aina välillä mua pelottaa, että mä vanhenen liian nopeesti.

Niin mä sitten aloitin ennalta ehkäisevän ihonhoitokuurin. Mä jopa sivelin äidin ryppyvoidetta joka ilta ennen nukkumaanmenoa, kunnes kävi käry.

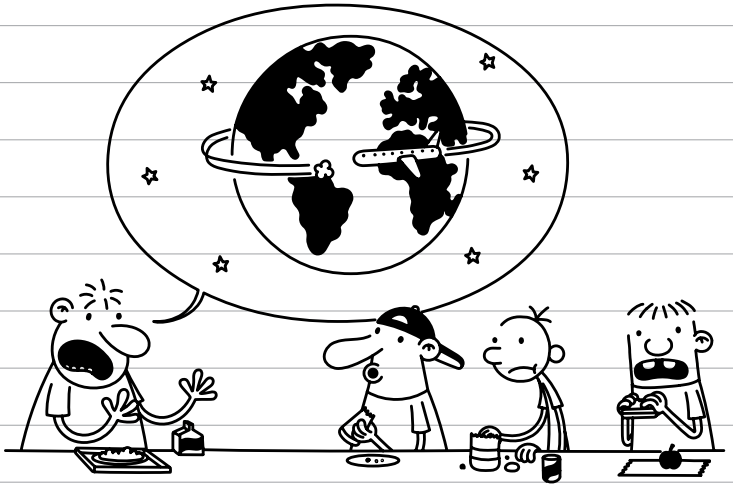
Nyt mua vähän huolettaa. Mä olin levittänyt sitä voidetta pelkästään NAAMAAN, vaikka sitä olisi pitänyt laappia joka paikkaan. Toivottavasti mä en seitsemänkymppisenä näytä biitsillä pöljältä.

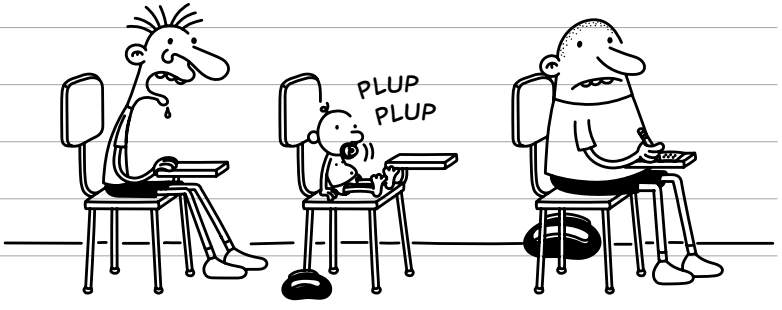
Mä tiedän TASAN TARKKAAN, miltä mä tulen näyttämään, jos päästän itseni rupsahtamaan. Rodrickin kännykässä on semmonen kasvoja vanhentava filtteri. Mä erehdyin tsekkaamaan, miltä mä keski-iässä näytän.

Mutta monia juttuja voi myös hidastaa. Yksi Albert Sandy mun kouluruokalan pöydästä väittää, että jos lentää maailman ympäri oikealta vasemmalle, palaa ajassa taaksepäin. Jos jatkaa sitkeesti samaan suuntaan, voi jopa NUORENTUA.

Albert kertoi, että joku tyyppi lensi LIIAN kauas ja tuli liian nuoreksi. Mulle ei saa käydä niin. Yläkoulu on piukka paikka niillekin, jotka ei enää oo vaipoissa.

Greg Heffley ei ole yllätysten ystävä – etenkään, jos kyse on hänen syntymäpäivästään. Greg ei olisi kuitenkaan ikinä arvannut, millaisen yllärin perhe hänelle tänä vuonna järjestää.

Gregin suurisuuntaiset kemusuunnitelmat eivät suju ihan nappiin, mutta hän jaksaa silti toivoa, että synttärilahjojen joukossa olisi harvinainen ja huippuarvokas keräilykortti. Ikävä kyllä kaikki muutkin jahtaavat korttia, eikä ole sanottua, kuka sen lopulta nappaa.

Mahtaako Neropatin synttäriunelmista tulla totta? Vai oppiiko hän varomaan, mitä toivoo?

LUE KOKO SARJA!

www.wsoy.fi | N84.2
ISBN 978-951-0-51509-9